

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS BESLUT (första avdelningen)

den 16 juni 2021 *

”Överklagande – Artikel 181 i domstolens rättegångsregler – Konsekvenserna av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen för ledamöterna i Europeiska unionens domstol – Förklaring från konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar – Upphörande av en generaladvokats förordnande – Talan om ogiltigförklaring”

I mål C-684/20 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol , som ingavs den 16 december 2020,

Eleanor Sharpston, Schoenfels (Luxemburg), företrädd av N. Forwood, BL, J. Robb, barrister, samt J. Flynn och H. Mercer, QC,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd

Konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar,

svarande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot (referent) samt domarna L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan och N. Jääskinen,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet enligt artikel 181 i domstolens rättegångsregler genom ett särskilt uppsatt beslut som är motiverat,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Beslut

- 1 Eleanor Sharpston har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska ogiltigförklara det beslut som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 6 oktober 2020, Sharpston/rådet och konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar (T-180/20, ej publicerat, EU:T:2020:473) (nedan kallat det överklagade beslutet). I det beslutet ogillade tribunalen Eleanor Sharpstons talan om delvis ogiltigförklaring av förklaringen från konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar av den 29 januari 2020 om konsekvenserna av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen för antalet generaladvokater i Europeiska unionens domstol (nedan kallad den omtvistade förklaringen).

Tillämpliga bestämmelser

- 2 I åttonde stycket i ingressen till avtalet om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen (EUT L 29, 2020, s. 7) (nedan kallat utträdesavtalet), vilket godkändes genom rådets beslut (EU) 2020/135 av den 30 januari 2020 (EUT L 29, 2020, s. 1) och vilket trädde i kraft den 1 februari 2020, anges följande:

”SOM BEAKTAR att det ligger i både unionens och Förenade kungarikets intresse att fastställa en övergångs- eller genomförandeperiod under vilken – trots alla följder av Förenade kungarikets utträde ur unionen när det gäller Förenade kungarikets deltagande i unionens institutioner, organ och byråer, särskilt den omständigheten att mandattiden för alla ledamöter i unionens institutioner, organ och byråer som utnämnts, utsetts eller valts till följd av Förenade kungarikets medlemskap i unionen upphör den dag då detta avtal träder i kraft – unionsrätten, inbegripet internationella avtal, bör vara tillämplig på och i Förenade kungariket och, som allmän regel, med samma verkan som när det gäller medlemsstaterna, i syfte att undvika störningar under den tid då avtalet eller avtalen om de framtida förbindelserna förhandlas fram.”

- 3 I artikel 19.2 FEU föreskrivs att domstolen ska bestå av en domare per medlemsstat och att den ska biträdas av generaladvokater.
- 4 Enligt artikel 252 FEUF ska domstolen biträdas av åtta generaladvokater. På begäran av domstolen får Europeiska unionens råd genom enhälligt beslut utöka antalet generaladvokater.
- 5 Med stöd av förklaringen till artikel 252 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt angående antalet generaladvokater i domstolen, som fogats till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, har konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar förklarat att om domstolen, i enlighet med artikel 252 första stycket FEUF, begär att antalet generaladvokater ska ökas med tre (till elva i stället för åtta), ska Republiken Polen, liksom redan nu är fallet med Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Konungariket Spanien och Förenade kungariket, få en ständigt generaladvokat och inte längre delta i rotationssystemet, vilket kommer att bestå av fem generaladvokater istället för tre.
- 6 Antalet generaladvokater utökades från åtta till elva genom rådets beslut 2013/336/EU av den 25 juni 2013 om ökning av antalet generaladvokater vid Europeiska unionens domstol (EUT L 179, 2013, s. 92).

Bakgrund till tvisten

- 7 Eleanor Sharpston utsågs år 2005, på förslag av Förenade kungarikets regering, av företrädarna för medlemsstaternas regeringar till uppdraget som generaladvokat vid domstolen. Hennes förordnande avsåg återstoden av hennes företrädares förordnande, det vill säga till och med den 6 oktober 2009.

Under år 2009 utsågs Eleanor Sharpston, ånyo på förslag från Förenade kungarikets regering, till generaladvokat vid domstolen för ett sexårsförordnande, avseende perioden 7 oktober 2009–6 oktober 2015. Genom beslut (EU, Euratom) 2015/578 av företrädarna för medlemsstaternas regeringar av den 1 april 2015 om utnämning av domare och generaladvokater vid domstolen (EUT L 96, 2015, s. 11), utsågs Eleanor Sharpston till generaladvokat för perioden 7 oktober 2015–6 oktober 2021.

- 8 Den 29 januari 2020 antog konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar den omtvistade förklaringen, i vilken det erinrades om att eftersom Förenade kungariket hade inlett det förfarande som föreskrivs i artikel 50 FEU för att utträda ur unionen, skulle fördragen upphöra att vara tillämpliga på denna medlemsstat från och med den dag då utträdesavtalet trädde i kraft. Konferensen erinrade även om att förordnandena för de ledamöter av unionens institutioner, organ och byråer som har utnämnts, utsetts eller valts till följd av Förenade kungarikets medlemskap i unionen följaktligen skulle upphöra på utträdesdagen. Konferensen förklarade att som en följd härav skulle den ständiga generaladvokat som varit förbehållen Förenade kungariket, i enlighet med förklaringen till artikel 252 i fördraget om Europeiska unionens funktionsätt angående antalet generaladvokater i domstolen, som fogats till slutakten från den regeringskonferens som antog Lissabonfördraget, ingå i systemet för rotation mellan medlemsstaterna vid utnämning av generaladvokater. Konferensen noterade att enligt den protokollära ordningen var det Republiken Grekland som stod näst på tur. Mot bakgrund av de exceptionella omständigheter som kännetecknade den aktuella utnämningen samt för att – i enlighet med vad som anges i artikel 253 FEUF – iakttas regeln om partiell nytillsättning av domstolens ledamöter vart tredje år och regeln om att ledamöternas förordnanden uppgår till sex år, förklarade konferensen att förordnandet för den generaladvokat som föreslås av Republiken Grekland för den generaladvokatstjänst som blivit vakant skulle upphöra vid nästa partiella nytillsättning av domstolens ledamöter, det vill säga den 6 oktober 2021.

Förfarandet vid tribunalen och det överklagade beslutet

- 9 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 7 april 2020 väckte Eleanor Sharpston talan om delvis ogiltigförklaring av den omtvistade förklaringen.
- 10 Tribunalen konstaterade i punkt 27 i det överklagade beslutet att den omtvistade förklaringen inte hade antagits av rådet, utan av konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar. I punkt 28 i det överklagade beslutet avvisade tribunalen därför talan i den del som den riktades mot rådet.
- 11 Beträffande de yrkanden som avsåg konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar, erinrade tribunalen i punkterna 29 och 30 i det angripna beslutet om att den enligt artikel 263 FEUF endast är behörig att pröva talan som väckts mot akter som antagits av unionens institutioner, organ eller byråer och att det framgår av domstolens praxis att akter som antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar i egenskap av företrädare för respektive regering som kollektivt utövar medlemsstaternas befogenheter, och inte i egenskap av ledamöter i rådet eller i Europeiska rådet, inte är underkastade unionsdomstolens lagenlighetskontroll.
- 12 I punkterna 31 och 32 i det överklagade beslutet hänvisade tribunalen även till det beslut som meddelades av domstolens vice ordförande den 10 september 2020, Företrädarna för medlemsstaternas regeringar/Sharpston (C-424/20 P(R), ej publicerat, EU:C:2020:705), och erinrade om att i enlighet med artikel 253.1 FEUF ska en akt om utseende av domare och generaladvokater i domstolen antas av medlemsstaternas regeringar i samförstånd. Tribunalen erinrade vidare om att det är uppenbart att en talan ska avvisas om den avser ogiltigförklaringen av ett beslut av företrädarna för medlemsstaternas regeringar som utövar dessa staters befogenheter, och inte en akt från en av unionens institutioner, organ eller byråer.

- 13 I punkt 33 i det överklagade beslutet påpekade tribunalen att företrädarna för 27 av unionens 28 medlemsstater den 29 januari 2020 deltog i det sammanträde vid vilket den omtvistade förklaringen antogs och att de antog förklaringen i egenskap av företrädare för unionsmedlemsstaternas regeringar och inte i egenskap av ledamöter i rådet. Tribunalen tillade i punkt 34 i det överklagade beslutet att den omtvistade förklaringens innehåll visar att det är fråga om en i samförstånd antagen förklaring av företrädarna för unionsmedlemsstaternas regeringar och inte en akt från rådet eller ett unionsorgan eller en unionsbyrå – trots att rådet anges i förklaringens rubrik och förklaringen har offentliggjorts på rådets webbplats.
- 14 Mot bakgrund av det anförda fann tribunalen i punkt 35 i det överklagade beslutet att talan skulle avvisas.

Förfarandet vid domstolen och klagandens yrkanden

- 15 Eleanor Sharpston har genom sitt överklagande yrkat att domstolen ska upphäva det överklagade beslutet, förelägga övriga parter i målet att besvara frågan huruvida hennes förordnande som generaladvokat upphörde i samband med Förenade kungarikets utträde ur unionen enligt artikel 50.3 FEU den 31 januari 2020 vid midnatt, återförvisa målet till tribunalen såvida målet inte är färdigt för domstolens avgörande samt förplikta rådet och konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning av överklagandet

- 16 Om det är uppenbart att överklagandet helt eller delvis inte kan tas upp till prövning, eller helt eller delvis är ogrundat, får domstolen, enligt artikel 181 i rättegångsreglerna, när som helst på förslag av referenten och efter att ha hört generaladvokaten, genom ett särskilt uppsatt beslut som är motiverat helt eller delvis avvisa eller ogilla överklagandet.
- 17 Denna artikel ska tillämpas i förevarande mål.
- 18 Klaganden har till stöd för överklagandet åberopat fem grunder.

Den första, den andra, den tredje och den femte grunden

Klagandens argument

- 19 Eleanor Sharpston har som första grund gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 263 FEUF när den, i punkterna 29 och 35 i det överklagade beslutet, fann att talan skulle avvisas, eftersom den inte var riktad mot en akt som antagits av någon av unionens institutioner, organ eller byråer.
- 20 Eleanor Sharpston har gjort gällande att det inte endast framgår av lydelsen i artikel 263 FEUF, i dess olika språkversioner, utan även av artikelns tillkomsthistoria och syfte samt av domstolens praxis att denna artikels tillämpningsområde ska ges en vid tolkning, både vad gäller de akter som artikeln omfattar och dessa akters upphovsmän.
- 21 Hon har gjort gällande att även om domstolen har funnit att akter som antas av företrädarna för medlemsstaternas regeringar utanför unionens regelverk inte omfattas av tillämpningsområdet artikel 263 FEUF, kan detsamma inte gälla sådana akter, såsom den omtvistade förklaringen, som antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar när de handlar inom ramen för befogenheter som tilldelats, eller anses tilldelade, genom fördragen och som har verkningar i unionens rättsordning.

- 22 Eleanor Sharpston har hävdad att tribunalens rättstillämpning i punkterna 30, 32 och 35 i det överklagade beslutet därför var felaktig när den fann att samtliga akter som antas av företrädarna för medlemsstaternas regeringar i en annan egenskap än som ledamöter i rådet eller Europeiska rådet inte kan bli föremål för domstolsprövning enligt artikel 263 FEUF. Tribunalen borde ha förklarat sig vara behörig att pröva den omtvistade förklaringens lagenlighet, såvitt förklaringen innebar att Eleanor Sharpstons förordnande som generaladvokat upphörde i förtid.
- 23 Eleanor Sharpston har som avslutande synpunkter tillagt att det följer av punkterna 91–98 i domen av den 16 december 2020, rådet m.fl./K. Chrysostomides & Co. m.fl. (C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P och C-604/18 P, EU:C:2020:1028), att det faktum att det inte är möjligt att kontrollera ett politiskt avtal enligt artikel 263 FEUF förutsätter att det finns alternativa rättsmedel mot akter som genomför detta avtal för att förhindra att enskilda inte berövas sin rätt till effektivt domstolsskydd, vilken är stadfäst i artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Några sådana alternativa rättsmedel finns emellertid inte i förevarande fall.
- 24 Eleanor Sharpston har som andra grund hävdad att tribunalen vid fastställandet av sin behörighet felaktigt underlät att skilja mellan beslutet av företrädarna för medlemsstaternas regeringar att utse en generaladvokat vid domstolen och det föregående beslutet avseende vakansen av den tjänst som sålunda tillsattes, trots att den talan som väckts vid tribunalen i mål T-180/20, liksom förevarande överklagande, avser sistnämnda beslut.
- 25 Eleanor Sharpston har gjort gällande att generellt sett uppkommer inte frågan huruvida en tjänst som ledamot av domstolen verkligen är vakant, men det kan inte uteslutas att denna fråga uppkommer i vissa fall. Hon anser att en akt från medlemsstaterna i vilken det på ett rättsstridigt sätt konstateras att en sådan tjänst är vakant måste kunna prövas av unionsdomstolarna.
- 26 Eleanor Sharpston har hävdad att det endast är på unionsdomstolarna som det ankommer att ta ställning i denna fråga och har särskilt hänvisat till artikel 19 FEU och till artiklarna 4 och 6 i stadgan för Europeiska unionens domstol.
- 27 Eleanor Sharpston har tillagt att giltigheten av de akter som antas av företrädarna för medlemsstaternas regeringar, vilka är föreskrivna i EUF-fördraget, kan angripas, åtminstone indirekt, genom andra rättsmedel än talan om ogiltigförklaring. Detta har medgetts av rådet på konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringars vägnar i den invändning om rättegångshinder som framställdes vid tribunalen. En direkt talan mot dessa akter måste därför också vara möjlig.
- 28 Tribunalens rättstillämpning i punkterna 30, 32 och 35 i det överklagade beslutet var därför felaktig när den slog fast att akter som antas av företrädarna för medlemsstaternas regeringar inte kan bli föremål för talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF, oavsett vilket slags akter det är fråga om.
- 29 Eleanor Sharpston har som tredje grund gjort gällande att tribunalen i punkterna 30, 33 och 34 i det överklagade beslutet gjorde en felaktig tolkning av de principer som följer av domen av den 30 juni 1993, parlamentet/rådet och kommissionen (C-181/91 och C-248/91, EU:C:1993:271).
- 30 Eleanor Sharpston har hävdad att det inte framgår av den domen att samtliga akter som antas av företrädarna för medlemsstaternas regeringar i samverkan är undantagna från domstolsprövning enligt artikel 263 FEUF, utan att domstolen endast uttalade sig om rättsakter som antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar utanför unionens rättsordning.
- 31 Frågan huruvida unionsdomstolarna är behöriga att pröva lagenligheten av en rättsakt, såsom den omtvistade förklaringen, som antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar med stöd av befogenheter som tilldelats, eller anses tilldelas, genom fördragen och som har verkningar i unionens rättsordning har inte avgjorts i domstolens praxis. Den frågan bör besvaras jakande.

- 32 Enligt Eleanor Sharpston hänvisade tribunalen således felaktigt i punkterna 30 och 35 i det överklagade beslutet till domen av den 30 juni 1993, parlamentet/rådet och kommissionen (C-181/91 och C-248/91, EU:C:1993:271), och särskilt till punkt 12 i den domen, till stöd för sin bedömning och borde åtminstone ha hänvisat till andra avsnitt i domen, såsom punkt 13, av vilka det framgår att rättsakter som har rättsverkan i unionens rättsordning måste kunna prövas av unionsdomstolarna.
- 33 Den femte grunden har återopats i andra hand. I den grunden har Eleanor Sharpston gjort gällande att tribunalen i punkterna 27 och 28 i det överklagade beslutet felaktigt underlät att ta ställning till hennes argument att även om konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar inte kan vara svarande i en talan som väckts med stöd av artikel 263 FEUF, är det rådet som måste vara det i egenskap av konferensens alter ego eller i egenskap av närmast knuten unionsinstitution på grund av sin inblandning i antagande och utfärdandet av den omtvistade förklaringen.
- 34 Eleanor Sharpston har särskilt stött sig på behovet av att kunna kontrollera medlemsstaternas eventuella åsidosättanden av unionsrätten om dessa inte kan vara svarande i ett sådant mål och hon anser att rådet, även om det inte är upphovsman till den angripna akten, måste kunna svara för akten inför unionsdomstolarna.
- 35 Eleanor Sharpston har gjort gällande att bestämmelserna i fördragen om domstolens behörighet inte innehåller någon uttömmande uppräkningslista av vilka som kan vara svarande och har analogiskt hänvisat till artiklarna 268 och 340 FEUF.
- 36 Eleanor Sharpston har anfört att det ska fastställas huruvida konstaterandet att den tjänst som hon tidigare innehade är vakant, vilket görs i den omtvistade förklaringen, härrör från rådet, konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar eller ordföranden för Europeiska unionens domstol. Hon anser i vart fall att det är domstolen som ensam är behörig att avgöra denna fråga.
- 37 Eleanor Sharpston har tillagt att rådet, genom sin rättstjänst, har spelat en aktiv roll antingen ensamt eller tillsammans med konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar när det gäller fastställandet att hennes förordnande ska upphöra i förtid. Rådet är således medansvarigt till det fel som den omtvistade förklaringen är behäftad med.

Domstolens bedömning

- 38 Eleanor Sharpston har genom sin första, andra, tredje och femte grund – vilka ska prövas i ett sammanhang – i princip gjort gällande att tribunalens rättstillämpning var felaktig när den avvisade hennes talan om delvis ogiltigförklaring av den omtvistade förklaringen med hänvisning till att förklaringen hade antagits av företrädarna för medlemsstaternas regeringar i denna egenskap och inte av rådet.
- 39 Enligt domstolens praxis framgår det av lydelsen i artikel 263 FEUF att de akter som antas av företrädarna för medlemsstaternas regeringar inte i egenskap av ledamöter i rådet, utan i egenskap av företrädare för sina respektive regeringar som kollektivt utövar medlemsstaternas befogenheter, inte omfattas av unionsdomstolens lagenlighetskontroll (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 1993, parlamentet/rådet och kommissionen, C-181/91 och C-248/91, EU:C:1993:271, punkt 12).
- 40 Det kriterium som domstolen har funnit vara relevant för att unionsdomstolarna ska sakna behörighet att pröva en talan riktad mot sådana akter är således hänförligt till vem aktens upphovsman är, oberoende av aktens bindande rättsverkningar.

- 41 Eleanor Sharpston har inom ramen för sin första och femte grund anfört att upphovsmännen till de akter som det hänvisas till i artikel 263 FEUF, det vill säga unionens institutioner, organ och byråer, ska ges en vid tolkning och den omtvistade förklaringen ska sålunda anses vara antagen av en unionsinstitution, ett unionsorgan eller en unionsbyrå i den mening som avses i den artikeln. Eleanor Sharpston har vidare hävdad att talan vid tribunalen i vart fall ska likställas med en talan mot ett radsbeslut, med beaktande av rådets inblandning i antagandet och spridning av förklaringen. Mot bakgrund av det anförda kan hon emellertid inte vinna framgång med dessa argument, utan att därigenom åsidosätta den artikeln klara ordalydelse.
- 42 Det är uppenbart att en sådan tolkning även skulle strida mot den vilja som fördragens upphovsmän gett uttryck för och vilken återspeglas i artikel 263 FEUF, vars tillämpningsområde är begränsat till de unionsrättsakter som antagits av unionens institutioner, organ och byråer, medan akter som det ankommer på medlemsstaterna att anta, såsom beslut om utnämning av ledamöter i unionsdomstolarna, inte omfattas av EU-domstolens prövning.
- 43 I förevarande fall avser den omtvistade förklaringen visserligen inte utnämning, men den är nära knuten till utövandet av denna befogenhet genom att det i förklaringen konstateras att tjänsten blivit vakant till följd av Förenade kungarikets utträde ur unionen och det fastställs vissa rättsliga konsekvenser som följer av detta för utnämningen till denna tjänst.
- 44 I motsats till vad Eleanor Sharpston har gjort gällande inom ramen för sin tredje grund, följer det av det ovan anförda att det även saknar betydelse att företrädarna för medlemsstaternas regeringar har agerat inom ramen för fördragen eller andra rättskällor, såsom folkrätten.
- 45 Tribunalen gjorde därför inte något fel när den i punkt 30 i det överklagade beslutet erinrade om att det framgår av artikel 263 FEUF att akter som antas av företrädarna för medlemsstaternas regeringar inte i egenskap av ledamöter i rådet eller i Europeiska rådet, utan i egenskap av företrädare för respektive regering som kollektivt utövar medlemsstaternas befogenheter, inte omfattas av unionsdomstolens lagenlighetskontroll.
- 46 Eleanor Sharpston har inom ramen för sin andra grund gjort gällande att unionsdomstolarnas behörighet att pröva lagenligheten av den omtvistade förklaringen emellertid måste kvarstå, eftersom förklaringen utgör ett beslut av företrädarna för medlemsstaternas regeringar där dessa konstaterar, *ultra vires*, att hennes förordnande som generaladvokat ska upphöra i förtid.
- 47 Denna bedömning kan emellertid inte godtas, eftersom den omtvistade förklaringen under alla omständigheter inte kan anses ha antagits av någon unionsinstitution, något unionsorgan eller någon unionsbyrå som avses i artikel 263 FEUF.
- 48 Domstolen konstaterar dessutom att den omtvistade förklaringen inte kan anses utgöra ett beslut med rättsverkningar som går Eleanor Sharpston emot genom att slå fast att hennes förordnande som generaladvokat ska upphöra i förtid. Konferensen mellan företrädarna för medlemsstaternas regeringar har nämligen endast beaktat de konsekvenser som med nödvändighet följer av Förenade kungarikets utträde ur unionen.
- 49 Fördragen upphörde nämligen enligt artikel 50.3 FEU att vara tillämpliga på Förenade kungariket på utträdesdagen, det vill säga den 1 februari 2020, och från och med den dagen är den staten inte längre en medlemsstat. Härav följer, såsom anges i åttonde stycket i ingressen till utträdesavtalet, att de pågående mandaten för de ledamöter i unionens institutioner, organ och byråer som utnämnts, utsetts eller valts till följd av Förenade kungarikets medlemskap i unionen med automatik upphör denna dag.
- 50 Tribunalen kan följaktligen inte klandras för att den ansåg sig sakna behörighet att bedöma lagenligheten av ett så kallat beslut från företrädarna för medlemsstaternas regeringar i vilket det konstateras att Eleanor Sharpstons förordnande upphör i förtid.

- 51 Av detta följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första, den andra, den tredje och den femte grunden.

Den fjärde grunden

Klagandens argument

- 52 Eleanor Sharpston har som fjärde grund gjort gällande att tribunalen i punkterna 31 och 32 i det överklagade beslutet felaktigt gav prejudikatvärde åt det beslut som meddelades av domstolens vice ordförande den 10 september 2020, Företrädarna för medlemsstaternas regeringar/Sharpston (C-424/20 P (R), ej publicerat, EU:C:2020:705), trots att ett sådant beslut inte kunde föregripa den materiella prövningen av förevarande tvist.
- 53 Eleanor Sharpston har tillagt att tribunalen i punkt 31 i det överklagade beslutet felaktigt grundade sig på beslut från domstolens vice ordförande, eftersom det beslutet avsåg en talan riktad mot ett beslut om utnämning av en generaladvokat vid domstolen, medan hennes talan avsåg det beslut av företrädarna för medlemsstaternas regeringar genom vilket det konstateras att en sådan tjänst var vakant.
- 54 Beslutet av domstolens vice ordförande, till vilket det hänvisas i punkterna 31 och 32 i det överklagade beslutet, har dessutom enligt Eleanor Sharpston antagits i strid med domstolens handläggningsregler. Bland annat har hon inte beretts tillfälle att yttra sig, trots att det inte hade konstaterats föreligga något krav på skyndsamhet. Dessutom borde de argument som anförts av företrädarna för medlemsstaternas regeringar ha avvisats, eftersom de åberopats för första gången vid domstolen.
- 55 Eleanor Sharpston har slutligen hävdat att tribunalen själv åsidosatt principen *audi alteram partem* genom att förfara på detta sätt och inte låta henne yttra sig över relevansen av punkt 12 i domen av den 30 juni 1993, parlamentet/rådet och kommissionen (C-181/91 et C-248/91, EU:C:1993:271), som nämns i punkt 30 i det överklagade beslutet, och beslutet av domstolens vice ordförande av den 10 september 2020, Företrädarna för medlemsstaternas regeringar/Sharpston (C-424/20 P (R), ej publicerat, EU:C:2020:705), som nämns i punkterna 31 och 32 i det överklagade beslutet. Tribunalen har därigenom på ett oberättigat sätt "utvidgat" och "förlängt" inte bara rättsverkningarna, utan även de handläggningsfel som häftar vid beslutet från domstolens vice ordförande.

Domstolens bedömning

- 56 Beträffande Eleanor Sharpstons argument avseende det fel som tribunalen påstås ha begått i punkterna 31 och 32 i det överklagade beslutet angående räckvidden av det beslut som meddelades av domstolens vice ordförande den 10 september 2020, Företrädarna för medlemsstaternas regeringar/Sharpston (C-424/20 P(R), ej publicerat, EU:C:2020:705), vilket hon dessutom har gjort gällande inte är relevant i förevarande mål, räcker det att konstatera att tribunalen under alla omständigheter inte gjorde något fel när den i punkt 31 erinrade om att enligt artikel 253 FEUF ska en akt om utnämning av domare och generaladvokater i domstolen antas av medlemsstaternas regeringar i samförstånd och när den i punkt 32 erinrade om att det är uppenbart att en talan enligt artikel 263 FEUF mot sådan akt ska avvisas, såvitt den avser ogiltigförklaringen av ett beslut från företrädarna för medlemsstaternas regeringar vilka utövar dessa staters befogenheter. Av detta följer att det är uppenbart att dessa argument saknar verkan.
- 57 Det är dessutom uppenbart att argumenten avseende de handläggningsfel som påstås ha begåtts i samband med antagandet av beslutet av domstolens vice ordförande, eftersom de inte är föremål för förevarande talan.

- 58 Eleanor Sharpstons argument avseende tribunalens åsidosättande av den kontradiktoriska principen är uppenbart ogrundade.
- 59 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden, eftersom det är uppenbart att den i vissa delar ska avvisas och i övriga delar är ogrundad.
- 60 Av det anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall på någon av de grunder som Eleanor Sharpston har åberopat. Överklagandet ska därför ogillas, eftersom det är uppenbart att det i vissa delar ska avvisas och i övriga delar är ogrundat.
- 61 Under dessa omständigheter finns det inte anledning att bifalla Eleanor Sharpstons ansökan om åtgärd för bevisupptagning.

Rättegångskostnader

- 62 Enligt artikel 137 i rättegångsreglerna, som är tillämplig i mål om överklagande enligt artikel 184.1 i rättegångsreglerna, ska domstolen besluta om rättegångskostnader i det särskilt uppsatta beslut genom vilket målet avgörs slutligt.
- 63 Förevarande beslut har meddelats innan överklagandet har delgetts övriga parter i målet och följaktligen innan några kostnader har kunnat uppkomma för dessa parter. Domstolen beslutar därför att klaganden ska bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet ogillas, eftersom det är uppenbart att det i vissa delar ska avvisas och i övriga delar är ogrundat.**
- 2) **Eleanor Sharpston ska bära sina rättegångskostnader.**

Underskrifter